

РЕШЕНИЕ

№ 626

гр. София, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10030** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.2а б.“А“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ДСК ЛИЗИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК],седалище и адрес на управление: [населено място], [улица],ет.4 чрез адв.Н. – САК, с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. „А“,ет.2,ап.6, тел.:+35929800553 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-004429 от 28.08.2023г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Твърди се некомпетентност на административния орган – основание за нищожност на акта, немотивираност на акта,поради липса на основание за издаване заповедта по отношение на жалбоподателя,материална незаконосъобразност, тъй като лицето – водач,макар и гражданин на Р.Турция притежава валидно СУМПС издадено в тази държава, както и поради факта,че жалбоподателят не му е предоставял в качеството на собственик управлението на автомобила, а той му е предоставен от дружество ползвател – „Доратек“ ЕООД. Успоредно с това се твърди и,че ПАМ по чл.171 ал.1 ЗДвП се налагат за преустановяване нарушения,като в заповедта не е посочено защо е прието,че лицето е извършило нарушение. С оглед всичко гореизложено се иска и отмяна на акта,като постановен в нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 АПК.

Ответната страна - полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.2а б.„А“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

За да издаде процесно оспорваната Заповед, – полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР е установила, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил „К. Спортдж“, рег. [рег.номер на МПС], с ползвател „ДОРАТЕК“ ЕООД което МПС е управлявано от Алкан И., ЕГН [ЕГН], на 02.06.2023г. около 18:40ч. в [населено място], по [улица], посока на движение от ул. „Д-р Б. В.“ към [улица], без да притежава СУМПС валидно на територията на Република България. Същият е управлявал описаното МПС със СУМПС издадено от Република Турция, след изтичане на една година от издаване на документа му за пребиваване/08.03.2021г./ в качеството му на дългосрочно пребиваващ в Република България.

Поради което е и наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

На тази база,съдът съобрази:

По силата на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

Съгласно чл.102 ал.1 т.1 от същия закон на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство се забранява да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

Доколкото настоящият спор разглежда наличието на предпоставки за законосъобразност на ПАМ съотносими към основанието по чл. чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП, то ирелевантно за преценката за законосъобразност на процесният ПАМ е дали

МПС-то всъщност е предоставено на неспособният водач от страна на собственика или от трето лице на което собственика го е предоставил на съответното правно основание.

За да бъде съставомерно приложена процесната ПАМ следва да са налице следните обстоятелства, а именно: собственик - какъвто се явява жалбоподателя, чието превозно средство - каквато собственост е процесният автомобил е управлявано от лице, неспособен водач - какъвто е Алкан И., управлявал автомобила на 02.06.2023г. около 18:40ч.

Цитираната разпоредба от ЗДвП разпоредба цели осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Същата е израз на държавно-властнически правомощия, предпоставка за възникването на които е липсата на дължимият контрол и отговорност от страна на собственика на МПС. И доколкото движението с МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, закона предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определени обстоятелства, потенциален източник на опасност.

Важен момент, който съдът следва да подчертае е, че до настъпване на конкретната хипотеза не се стига въпреки или против волята на собственика на автомобила, а като следствие от действия и бездействия от негова страна, чрез които е допуснато това да се случи. Следва да се допълни, в настоящият казус не е налице противозаконно отнемане на МПС-то от страна на въпросното трето лице, същото го е управлявало в условията на допустителство /различно от правният му смисъл в областта на административното наказване/ от страна на собственика, който сам твърди, че го е предоставил с ясно съзнание и на валидно правно основание на дружеството ползвател Доратек ООД. В тази връзка независимо, че управлението на автомобила е предоставено не от жалбоподателя, а от страна на Доратек ООД, то именно собственика на въпросното МПС е допуснал настъпване на посоченото обстоятелство. Върховния административен съд е имал възможността да посочи, в напълно аналогична хипотеза, че „Субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав.“/ Решение № 9667 от 24.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12939/2018 г., /

Пак от практиката на ВАС по аналогични от фактическа страна производства, следва, че „В тази хипотеза законът предвижда налагане на ПАМ спрямо собственика на моторното превозно средство, като няма изискване нарушението да е извършено от него или собственикът да е знаел, че лицето, управляващо автомобила му, е лишено от права. Отношенията между касатора – от една страна, и останалите две лица – от друга, могат да бъдат уредени на плоскостта на гражданското право, но не могат да изключат прилагането на административната мярка, щом са налице предпоставките за това. /виж Решение № 2235 от 15.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10387/2018г./.

Като допълнение към тази част и във връзка с възражението на непропорционалност на заповедта, следва да се посочи:

Настъпването на вреди от изпълнение на мярката, представляващо неблагоприятно засягане отвъд законовата цел не е нито сигурно, нито много вероятно, а само

предполагаемо. Освен това по своята значимост и естество посочените от жалбоподателя вреди са непротивопоставими за охраняемият с предварителното изпълнение на мярката интерес.

В подкрепа на всеки от тези изводи, съдът счита за необходимо да изложи:

На първо място – описаните вреди не биха настъпили пряко от административният акт, респ. неговото предварително изпълнение а от договорните отношения на дружеството с трето лице, предмет на които е спреният от движение автомобил. Т.е. вредите не настъпват нито от самият административен акт, нито от предварителното му изпълнение, а от други - договорни, частно-правни отношения.

На второ място съдът приема, че настъпването на вредите не е сигурно, нито много вероятно защото за да се стигне до прекратяване на договора за лизинг следва да е налице първо воля от двете страни, второ – волеизъявление, и едва на трето място – да се прецени коя страна е изправна, така, че да може да се позове на правото си прекратяване на договора без да носи съответната отговорност и едва ако лизингодателят се окаже в негодно положение, би могло да се приеме, че за него биха настъпили вреди. Т.е. налице са четири отделни, предшестващи настъпването на вреди, обстоятелства, които правят извода за вероятност на претендираните вреди - повече от хипотетичен.

На трето място – евентуалната възможност за пропускане на ползи под формата на лизингови вноски не представлява нито значителна, нито трудно-поправима вреда, първо защото тя е лесно поправима по гражданско правен път/отношенията между дружествата са на договорна плоскост/, нито същата е значителна по степен обосноваваща спиране предварителното изпълнение на заповедта.

С оглед изложеното не може да се приеме, че процесната мярка е непропорционална на преследвана цел.

Извън това и с оглед предмета на съдебна проверка, следва да се добави:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з-8641/28.11.2019г. по силата на която И. А. е преназначена от длъжност „полицейски инспектор IV степен в „полицейски инспектор“ III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което е несъмнено и, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност

Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването

и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

Що се касае до факта, че в самата заповед е посочено, че мярката се налага и на основание чл.22 от ЗАНН, то непосредствено преди посоченият текст в заповедта е описано, че са налице предпоставките на чл.171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, като именно мярката по този текст е приложена спрямо лицето и в разпоредителната част на акта.

Следва ясно да се посочи, че заповедите по ЗДвП не се прилагат на основание ЗАНН, а на основание – разпоредбите на самият закон за движение по пътищата. Погрешно посочената норма на ЗАНН обаче не може да затрудни защитата на жалбоподателя, доколкото в заповедта многократно е посочен текста на чл. 171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, както относно норма регулиращата материално-правните предпоставки за прилагане на заповедта, така и като основание на самата заповед.

Следва да се приеме, че е допуснатата грешка от страна на АО, която грешка обаче не може да се квалифицира като порок на акта, водещ до неговата унищожаемост, тъй като извън нея акта съдържа ясно посочени правни основания и описани фактически съображения съответстващи на именно приложеният законов текст. В този смисъл за жалбоподателя не е налице неяснота нито относно правните, нито относно фактическите основания за постановяване на процесната заповед.

В заключение и във връзка с възражението, че Алкан И. притежава валидно СУМП, то следва да се посочи, че от страна на административния орган е надлежно установено както, че същият е гражданин на Република Турция, така и че има право на дългосрочно пребиваване по силата на разрешение №[ЕИК] от 08.03.2021г. Установено е и, че притежаването от него СУМПС № 276991 не е издадено от ДЧ на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария, поради което се налага извода, че с посоченото СУМПС водача може да управлява МПС в страната до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. В този смисъл извода, че Алкан И. е управлявал без валидно СУМПС е правилен и законосъобразен.

С оглед всичко гореизложено, процесната Заповед се явява законосъобразна, като оспорването срещу нея следва да се отхвърли.

Поради това и на основание чл.172 ал.2, предл.пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДСК ЛИЗИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-004429 от 28.08.2023г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: